

בע"ח (קרית שמונה) 7133-02-15 - דוד חיי עזרן נ' מדינת ישראל

בע"ח (קרית-שמונה) 7133-02-15 - דוד חיי עזרן נ' מדינת ישראל-שמונה

בע"ח (קרית-שמונה) 7133-02-15

דוד חיי עזרן

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בקרית-שמונה

[01.04.2015]

כב' השופט מורן מרגלית

החלטה

בפני בקשה לקבלת חומר חקירה בהתאם להוראות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ).

רקע כללי:

כנגד המבקש הוגש כתב אישום אשר במרכזו ניצב אירוע אשר התרחש ביום 8.8.09, בשעה 03:40 או בסמוך לכך, ברחוב הנשיא בחצור הגלילית.

כעולה מעובדות כתב האישום, אשר תוקן ביום 11.10.12, במועד הנזכר לעיל היו השוטרים רס"ר אבי בן שאנן, עד התביעה מספר 1 (להלן: המתלונן) ורס"ר אריק פרץ, בסיור במקום האירוע.

השוטרים, כך נטען, הבחינו בנאשם כשהוא נוהג ברכב מסוג מיצובישי מ.ר. 18-511-02 (להלן: הרכב) ללא חגורת בטיחות וביקשו ממנו לעצור.

בשלב זה, כך נטען, העליב הנאשם את המתלונן בכך שאמר לו: "מה אתה נאצי, תרשום 10 דוחות אני שם עליך זין". על בסיס האמור לעיל, יוחסה לנאשם עבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

עוד עולה מעובדות כתב האישום, כי בהמשך הדברים איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר לו: "אתה לא מכיר אותי, אני אזרוק לך רימון בבית אני לא ארגע עד שאוריד אותך, אין לי מה להפסיד, אני בן 50, יש לי מלא חובות, אחי יושב 3 שנים על השוטר אילן וזאנה ואני אשב עליך 10 שנים, אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק".

לפיכך, יוחסה למבקש עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

כן נטען בעובדות כתב האישום, כי הנאשם אף דחף את המתלונן ובגין כך יוחסה למבקש עבירה של תקיפת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 273 לחוק.

לאחר שהשוטרים הודיעו לנאשם כי הוא עצור, הכשיל הנאשם את השוטרים בכך שהתנגד לכבילתו באזיקי ידיים והשתולל עת ניסו להכניס אותו לניידת ומשכך, יוחסה לנאשם אף עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

במסגרת סעיף 7 לעובדות כתב האישום נטען, כי הנאשם שב ואיים על המתלונן בכך שאמר לו: "אף אחד לא יכול לעצור אותי כי מי שיעצור אותי יקבל רימון לבית".

הבקשה:

במסגרת הבקשה אשר הוגשה על ידי המבקש ביום 3.2.15, עתר המבקש להורות למשיבה להעביר לידיו את רשימת תיקי מח"ש אשר נפתחו כנגד המתלון וכן, את גיליון הרשעותיו במח"ש.

במסגרת סעיף 2 לבקשה, טען המבקש כי הגיש תלונה במח"ש כנגד המתלון בטענה כי לאחר האירועים הנזכרים בכתב האישום ובעת שהיה אזוק בתחנת המשטרה- היכה אותו המתלון, קילל אותו והתעלל בו.

עוד טען המבקש, כי המתלון טען כי הוא התנהג באופן המפורט בכתב האישום וזאת, בכדי להצדיק את התנהגותו כלפי המבקש עת האחרון היה אזוק כמתואר לעיל.

לטענת המבקש, באמצעות החומר המבוקש בכוונתו להוכיח התנהלות דומה מצד המתלון בנסיבות דומות וכן, כי המדובר בחומר הרלוונטי להגנתו ולבירור אשמתו.

לשיטת המבקש, יש לבכר במקרה דנן את זכויותיו כנאשם על פני כל שיקול אחר באם אכן קיים כזה בנסיבות המקרה דנן.

ההליכים בתיק וגדר המחלוקת:

במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 22.3.15, הביעה ב"כ המשיבה את התנגדותה לבקשה.

לטענתה, לחומר המבוקש אין כל רלוונטיות להמשך ניהול ההליך הפלילי כנגד המבקש ובכל אופן, אף אם יקבע כי החומר המבוקש הינו רלוונטי אזי, זכותו של המתלון לשמור על פרטיותו גוברת על זכותו של הנאשם לעיין בחומר זה.

ב"כ המשיבה הצהירה כי למתלון אין הרשעות קודמות ולא קיימים כנגדו תיקים פליליים פתוחים כמפורט בפלט אשר הוגש לעיון בית המשפט.

בהמשך להצהרת ב"כ המאשימה, הבהירה ב"כ המבקש כי היא ממקדת את טיעוניה בנושא תיקי המח"ש בלבד ולא גיליון הרישום הפלילי של המתלון.

ב"כ המבקש הוסיפה, כי מיד לאחר האירוע נשוא כתב האישום המתלון עצמו חקר עדים קטינים בשעת לילה מאוחרת וזאת, בניגוד לנהלים.

עוד הוסיפה וטענה ב"כ המבקש, כי עולות תהיות לגבי מה אירע בפועל וציינה כי היומנאי הוא עד הגנה אשר יש בעדותו כדי לחזק את גרסת המבקש.

כמו כן, הפנתה ב"כ המבקש לעובדה שמסגרת הערר אשר הוגש על החלטת מח"ש לסגור את תיק החקירה כנגד המתלון, הוחלט ביום 11.12.11 שהכרעת הדין בתיק זה תכריע את גורלו של תיק המח"ש.

דיון והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות וזאת, מן הטעמים עליהם אעמוד להלן.

סעיף 74 (א) לחסד"פ קובע כדלקמן:

"הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו".

במסגרת בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: עניין אל הוזייל) עמד בית המשפט על הגדרת המונח "חומר חקירה" לעניין הוראות סעיף זה:

"...דעתי כדעת בא-כוח העותרים, כי אין לפרש את המונח "חומר החקירה" שבסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי פירוש דווקני ומצמצם, המגביל את תחולת הסעיף לחומר הראיות, המתייחס אך ורק במישור למעשה העבירה המיוחס לנאשם. "חומר חקירה", במובן ההוראה האמורה, גם ראיות השייכות באופן הגיוני לפריפריה של האישום במשמע. מטבע הדברים, אין לקבוע בנושא זה כללים גורפים וממצים; בכל משפט חייבים נציגי התביעה, ובמקרה של חילוקי דעות - בתי המשפט, להיות מודרכים על-ידי כללי השכל הישר ועל-ידי המגמה לאפשר לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה (ראה בעניין זה גם ע"פ 179/79[4], בעמ' 691-692 אולם, במסגרת השימוש בשיקול הדעת, כאמור, אין גם להפליג למרחקים ולכלול במונח של "חומר החקירה" ראיות, שהרלוואנטיות להן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית, ולא כל שכן אין להחיל ככלל את הוראות סעיף 74 האמור על חומר שולי שכזה, אשר בלאו הכי אינו יכול להיות קביל באותו משפט..." (שם, בעמ' 129).

פסק הדין המנחה לעניין סוגיית זכות העיון בגיליונות הרשעותיהם הקודמות של עדי התביעה, ניתן במסגרת בש"פ 5881/06 בניזרי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים]. בעניין זה נקבע, כי בעת דיון בבקשה להתיר להגנה לעיין בגיליונות הרישום הפלילי של עדי התביעה יש לערוך איזון בין זכותם של העדים לפרטיות ובין זכותו של נאשם למיצוי מקסימאלי של הכלים העומדים לרשותו לצורך ניהול הגנתו וכי על בית המשפט לבחון את גיליונות הרישום הפלילי ולבחון האם המדובר בחומר שהינו רלוונטי להגנתו של הנאשם וכי גלומה בהם תועלת פוטנציאלית להגנתו. ומן הכלל אל הפרט-

פסק הדין המנחה לעניין זה ניתן במסגרת בש"פ 5881/06 בניזרי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים]. בעניין זה נקבע, כי גיליון הרשעות קודמות אכן מהווה חומר חקירה ואולם, זכות העיון בו תקבע בהתאם למידת הרלוונטיות שלו להגנת הנאשם. כבר בתחילה יצוין, כי למקרא בקשתו של המבקש עולה שלא נשמעו מפיו טענות בדבר הפעלת אלימות כלשהי מצד המתלונן במהלך האירוע נשוא כתב האישום. אלימות זו, ככל שאכן הופעלה, הופעלה לאחר מעצרו של המבקש בתחנת המשטרה. הנה כי כן, כבר בשלב זה ניתן לקבוע כי אין המדובר בחומר אשר קשור באופן ישיר לאירוע נשוא כתב האישום. טענתו של המבקש לעניין זה, כפי שבאה לידי ביטוי במסגרת בקשתו בכתב, הינה כי גרסתו של המתלונן לעניין אופן התנהלות המבקש במהלך האירוע, כפי שזו מצאה את ביטוייה בכתב האישום, נועדה להצדיק את האלימות אשר הופעלה על ידו כנגד המתלונן בתחנת המשטרה לאחר מעצרו בעקבות האירוע. דהיינו, עסקינן בטענה הנוגעת למהימנותו של המתלונן אשר בחר למסור גרסה שקרית עליה הושתת לאחר מכן כתב האישום נשוא תיק זה. ואולם, מעיון במסגרת סעיף ב(1) לבקשה עולה, כי העיון המבוקש ברשימת תיקי המח"ש אשר נפתחו כנגד המבקש נועד להוכיח התנהלות אלימה מצדו של המתלונן במקרים דומים בעבר ולא בגין רישומים הנוגעים לטוהר המידות.

בנסיבות אלה, הרי שלא מצאתי שיש בחומר המבוקש, על רקע הנימוקים אשר פורטו בבקשה, רלוונטיות אף לא לפריפריה של האישום.

אגב אורחא יצוין, כי לאחר שעיינתי בחומר המבוקש לא מצאתי כי הינו רלוונטי אף לעניין הטענה המשתמעת בדבר פגם בטוהר המידות ואולם, משלא הועלתה טענה לעניין זה על ידי המבקש לא מצאתי להידרש לכך.

הגם שדי באמור לעיל כדי להביא לדחיית הבקשה ובכדי שלא ימצא הנייר חסר, מצאתי להתייחס אף ליתר טענותיה של ב"כ המבקש כפי שאלה נטענו על ידה במסגרת הדיון.

סבורני כי העובדה שהמתלון חקר בעצמו עדים קטינים במהלך הלילה, אין בה כשלעצמה לשנות מן המסקנה אליה הגעתי.

כאמור, בבסיס הבקשה ניצבת הטענה בדבר שימוש באלימות מצדו של המתלון בעבר ובכל אופן, ככל שיוכח שאלו היו אכן פני הדברים הרי, שלא מצאתי נפקות לשאלת עברו של מי שנקט בפעולות חקירה לא תקינות.

טענתה השנייה של ב"כ הנאשם, ככל שניתן לדלות מן האמור בפרוטוקול, מתייחסת לשאלת השתלשלות האירועים בתחנת המשטרה שכן, במסגרת טענה זו צוין כי היומנאי הינו עד הגנה אשר יש בגרסתו כדי לחזק את גרסת הנאשם. לפיכך, הרי שאף טענה זו עניינה באירועים המאוחרים לעובדות כתב האישום ולפיכך, אין בה כדי להצדיק היעדרות לבקשה.

בשולי הדברים אעיר, כי אין בנימוק הנזכר בדחיית הערר אותו הגיש המבקש למח"ש כדי להשליך על סוגיית סיווגו של חומר מסוים כחומר חקירה אם לאו.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, מצאתי לדחות את בקשתו של המבקש לעיין ברשימת תיקי מח"ש אשר נפתחו כנגד המתלון שכן, לא שוכנעתי כי המדובר בחומר חקירה הרלוונטי לאישום נשוא תיק זה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.